

Do usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo odepřeno schválení kupní smlouvy ohledně nemovitosti, náležející do pozůstalosti, stěžoval si kupitel nemovitosti. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs kupitelův.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs kupitelův do neschválení tržové smlouvy nelze připustiti. Jednalo by se o mimořádnou stížnost ve smyslu § 16 nesp. říz. Ale kupitel není vůbec jako druhá smluvní strana oprávněn ke stížnosti do odepření pozůstalostního schválení tržové smlouvy. Pozůstalostnímu soudu, jenž má podle § 145 nesp. říz. uděliti schválení, náleží tím právo dozoru nad tím, jak v případech zvláště důležitých nakládá dědic jako zástupce, po případě správce pozůstalosti se jměním posud neodevzdaným. Při tom musí se řídit předpoklady, jež zákon pro takové schválení stanoví. Běží tedy o opatření ohledně jednotlivých věcí pozůstalostních za projednání pozůstalosti (viz nadpis 9. oddílu pat. o nesp. říz.), tudíž o vnitřní úkony pozůstalostní péče, na něž nemá a nemůže míti vliv druhá smluvní strana při zamýšleném zcizení pozůstalostního, ale posud neodevzdaného majetku, nýbrž pouze dědic nebo jeho zákonný zástupce neb opatrovník pozůstalosti, jenž o schválení zakročil (srv. též obdobná rozhodnutí č. 902, 5844, a 6400 sb. n. s.).

Čís. 7506.

Přihlásil-li věřitel při rozvrhovém roku pouze kauční pohledávku, lze mu přikázati pouze jistinu, nikoliv i úroky a útraty, jichž nepřihlásil.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1927, R I 917/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud první stolice vymáhajícímu věřiteli kauční pohledávky 10.000 Kč a 28.000 Kč, nikoliv však jich příslušenství. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatel přihlásil k rozvrhu nejvyššího podání kauční pohledávky 10.000 Kč a 28.000 Kč. Příslušenství těchto pohledávek nebylo přihláшено. Přihlášce odpovídá i přikázání v rozvrhovém usnesení. Nepřihlášené příslušenství nebylo lze přikázati, ježto nebylo přihláшено (§§ 210, 214 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka odkazuje se na správné, byť i stručné odůvodnění napadeného usnesení, k němuž jest dodati na vývody rekursu toto: Lze ponechat stranou otázku, zda by bylo podle zákona přípustno, by byly

v knihovním pořadí kauční pohledávky přikázány také úroky a útraty a jiné vedlejší závazky i přes rámec nejvyšší sumy, pro kterou jest nemovitost zavazena (§ 14 druhý odstavec knih. zák.), a otázku, zda by bylo podle zákona přípustno, by, není-li tu přihlášky, byly v pořadí zúročitelné knihovní pohledávky přikázány vždy také ještě tříleté úroky (§ 17 knih. zák. a § 216 čís. 4 ex. ř.), neboť v tomto případě stačí, že jde o kauční pohledávky, jež jsou v knize pozemkové zapsány bez úroků, jež věřitel při rozvrhovém roku v nejvyšší sumě bez úroků a útrat přihlásil a jež mu také byly přikázány. Podle § 210 ex. ř. jest pravidlem, že věřitel má své nároky buď před rozvrhovým rokem nebo při něm přihlásiti, a, stalo-li se tak, jest přihláška podkladem pro jednání a přikázání (§§ 213 a 214 ex. ř.). To platí také pro vymáhající věřitele (§ 209 druhý odstavec a § 210 ex. ř.) a pro nároky z t. zv. kaučních hypotek (§§ 211 první odstavec a 224 ex. ř.). Teprve, není-li přihlášky, postupuje soud podle poslední věty § 210 ex. ř. Když tedy vymáhající věřitelka byla při rozvrhovém roku zastoupena a přihlásila své dvě kauční pohledávky v plných sumách a když jí tyto byly přikázány, nemůže se pokládati za stíženu, že nebyly přikázány další nároky na úrocích a útratách, jichž nepřihlásila. Vždyť účelem dostavení se vymáhající věřitelky k rozvrhovému roku bylo právě, by (když se tak nestalo již před rokem) přihlásila své nároky k uspokojení z rozdělované podstaty a by o nich bylo jednáno (§§ 210 a 212 ex. ř.). Že tomu tak, vidno také z předpisu §§ 213 a 214 druhý odstavec ex. ř., neboť zadnější věřitelé byli by snad podali odpor proti tomu, by bylo přihlíženo k přihlášenému příslušenství, nebo proti jeho výši nebo pořadí, ale neměli k odporu důvodu, když přihláška se nestala, naopak mohli za to míti, že se vymáhající věřitelka spokojuje pouze s kaučními jistinami. Tvzení stěžovatelky, že by odporovalo zákonu i logice, kdyby bylo přihlíženo k útratám a úrokům u věřitelů, kteří se nedostavili, ale nebylo k nim přihlíženo u věřitelů, kteří se dostavili, není případné, neboť stěžovatelka přehlíží, co bylo již vyloženo, že na prvním místě jsou podkladem pro jednání a přikázání přihlášené nároky a teprve, není-li jich, nároky zřejmé z veřejné knihy a exekučních spisů (§ 210 poslední věta ex. ř.).

Čís. 7507.

Za úraz zvířetem jest zodpověden (§ 1320 obč. zák.) i jeho vypůjčitel a nájemce, měl-li zvíře v trvalé detenci.

Pokud nebyl dostatečně opatřen kůň, zapůjčený na krátkou dobu jiné osobě.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1927, Rv I 282/27.)

Antonín K. vypůjčil si dne 27. září 1925 od žalovaných manželů koně s bryčkou, aby si potahem tím zavezl do R. jetel na krmení, a ještě v týž den, složiv doma jetel, znovu koně do bryčky zapřahal, aby